

Minister vil se velvillig paa, hvad jeg har nævnt her om at faa det bragt dertil, at Personalet har Ret til at antage juridisk Assistance, naar de anklages i en eller anden tjenstlig Sag.

Jeg har baade i Fjor og tidligere haft Lejlighed til at omtale, hvorledes den Forhandlingsret, som den tidligere Minister for offentlige Arbejder, Hr. Hage, har givet Personalet ved Statsbanerne, praktiseres. Jeg paaviste, at den praktiseredes paa en ejendommelig Maade, og der synes ikke at være sket nogen Forandring deri endnu; det gaar alt sammen paa den gamle Maner, som det gik, forinden man fik Forhandlingsretten. Kommer der nemlig et Forslag fra en eller anden Gren af Personalet til Administrationen til Forhandling, og det er Administrationen ubehageligt, saa undlader man enten helt at svare, eller man trækker Sagen i Langdrag, eller ogsaa erklærer man kort og godt, at man finder ikke Anledning til Forhandling; og det gør man, selv om man slet ikke kender den Begrundelse, Personalet vil give af sit Andragende. Jeg skal i saa Henseende nævne et Eksempel. Der blev fra Statsbaneværkstedspersonalets Organisation indgivet et Andragende til Administrationen om en Forhandling om Indførelse af en 9 Timers Arbejdsdag paa Statsbaneværkstederne. Nu skulde man jo tro, at naar Personalet har Ret til Forhandling — og selvfølgelig ogsaa om dette Spørgsmaal —, vilde man fra Administrationens Side have ladet Personalet møde ved en Deputation f. Eks. og have forhandlet med den om Sagen, hørt deres Grunde, hvorfor de nu ønskede denne 9 Timers Arbejdsdag gennemført, og set, om ikke man kunde finde en Udvej, der paa en eller anden Maade kunde løse Spørgsmaalet. Men det gjorde man ikke. Man skrev simpelthen til Personalet, at man fandt ingen som helst Anledning til at forhandle om den Sag! Det er en ejendommelig Maade at forhandle paa. Mindre Sager behandler man paa den Maade, at Personalets Tillidsmænd, efter at Sagen skriftlig har været tilstillet Administrationen, en skøn Dag faa Meddelelse om at møde til Forhandling, og denne Forhandling gaar for sig paa den Maade, at en Forhandlingsprotokol, som i Forvejen er skreven, fore-

lægges de paagældende Tillidsmænd til Underskrift. Det er ogsaa en ejendommelig Maade at forhandle paa. En anden Fremgangsmaade, man bruger overfor disse mindre Sager, naar der kommer en Klage fra Personalet, hvorom man ønsker at faa en Forhandling, er at sende vedkommende Embedsmand den til Erklæring, og saa sender man kort og godt vedkommende Embedsmands Svar tilbage til Personalet, og dermed er den Forhandling endt. Det forekommer mig, at de danske Statsbaner — det har jeg haft Lejlighed til at udtale før — vilde staa sig allerbedst ved loyalt at forhandle med Personalets Organisationer, dets Tillidsmænd; der vilde sikkert derigennem kunne blive et bedre Forhold mellem Administrationen og Funktionærerne. Jeg tror, at Forholdene paa Arbejdsvæsenets Omraade paa den Maade vilde kunne blive saa temmelig nær ideelle. Men selvfølgelig, loyal Forhandling maa der til, og man maa fra Administrationens Side høre paa de Klager, der komme fra Personalet. Man maa sammen med Personalets Tillidsmænd gennemgaa de Andragender, der indkomme; thi ellers er det jo faktisk ingen Forhandling, Misfornøjelsen bliver ved at brede sig maaske saaledes, at det kan blive vanskeligt, naar man en Gang bliver nødt til — for det bliver man ganske simpelthen — at optage en Forhandling, at faa det gode Forhold oprettet igen. Jeg vil derfor tillade mig at haabe, at den højtærede Minister vil gøre, hvad han formaar, for at de Forhandlinger, der føres fra Administrationens Side med Personalet, ikke blive rene og skære Skinforhandlinger, men at det bliver virkelige Forhandlinger, hvorunder Personalet faar Ret til at fremsætte sine Anker, begrunde sine Forslag, og hvor Sagerne diskuteres, og at man ikke saadan kort og godt, naar det ikke passer, ligefrem afviser dem.

Jeg skal dernæst tillade mig at forespørge, om den højtærede Minister ikke agter at foreslaa en Regulering af Arbejdstiden for Personalet ved den egentlige Jernbanetjeneste. Jeg omtalte ogsaa dette Spørgsmaal i Fjor og udtalte, at man kunde risikere, at der kunde ske Ulykker paa Grund af Overanstrengelse af Personalet o. s. v., særlig efter at Personalet jo